

Arrest

nr. 308 087 van 10 juni 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. KLAPWIJK
Berckmansstraat 83
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 18 januari 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN *loco* advocaat G. KLAPWIJK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster (A. S. L.) die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 8 december 2022 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 9 december 2022. Verzoeker (R. L. J. D.) die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 3 januari 2023 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 4 januari 2023.

1.2. Nadat vragenlijsten werden ingevuld en ondertekend, werden de dossiers van verzoekende partijen door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) overgemaakt (voor verzoekster op 15 maart 2023 en voor verzoeker op 17 februari 2023). Op het CGVS werden verzoekende partijen gehoord op 6 oktober 2023.

1.3. Op 14 december 2023 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 15 december 2023 aangetekend verzonden.

1.3.1. De bestreden beslissing ten aanzien van A. S. L. (verzoekster) luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd op (...) 1997 geboren in Vichada, al werd uw geboorte aangegeven in Puerto Gaitán (departement Meta). U groeide op in Vichada en verhuisde in 2011 naar Villavicencio (departement Meta), waar u zou wonen tot uw vertrek uit Colombia in 2022. U bent van inheemse origine en spreekt Sikuani als moedertaal. Daarnaast spreekt u ook Spaans. U hebt een diploma middelbaar onderwijs. In Colombia was u hoofdzakelijk huisvrouw, al deed u occasioneel shiften in een restaurant. Uw ouders en vier zussen wonen nog allebei in Vichada. U bent ongeveer zeven jaar samen met uw huidige partner R. (...) L. (...) J. (...) D. (...) (CGVS (...), OV (...)). U hebt één minderjarige zoon samen met J. (...) D. (...), genaamd E. (...) A. (...) R. (...) A. (...) (CGVS (...), OV(...)) en één zoon met een eerdere partner, genaamd M. (...) A. (...) G. (...) A. (...) (CGVS (...), OV(...)). Uw huidige partner en beide zonen bevinden zich bij u in België en dienden eveneens een verzoek om internationale bescherming in.

Uw latere partner J. (...) D. (...) groeide op in Costa Rica (departement Meta), waar toentertijd een sterke aanwezigheid van de FARC was. Zijn stiefvader werd vermoord door militairen of paramilitairen, waarop het gezin van J. (...) D. (...) naar Villavicencio verhuisde en in 2006 erkend werd als ontheemden van het gewapend conflict.

In 2011 kwamen paramilitairen naar uw dorp Cumaribo. Zij namen meisjes mee als bruiden, of om hen seksueel te misbruiken. Hoewel hun commandant, bijgenaamd 'El Tigre', zijn oog op u in het bijzonder had laten vallen, weigerde u met de paramilitairen mee te gaan. U verhuisde kort nadien uit veiligheidsoverwegingen naar Villavicencio, waar u bij uw tante ging wonen.

In juni 2022 trok J. (...) D. (...), met wie u op dat moment al enkele jaren een relatie had, naar Portugal om er te werken. Uzelf besliste om op 11 oktober 2022 terug te keren naar Cumaribo, waar u sinds 2011 niet meer was geweest, en er uw kinderen voor het eerst voor te stellen aan uw familie. Op 12 oktober, de dag na uw aankomst in Cumaribo, bleek dat een eigenaar van een supermarkt gedood was. De paramilitairen in het dorp brachten de inwoners samen. Na afloop werd u door één van die paramilitairen bedreigd. Hij waarschuwde dat u zich niet meer in het dorp mocht vertonen omdat u destijds commandant El Tigre had afgewezen.

U keerde die dag nog terug naar Villavicencio, waar u drie of vier dagen later thuis bezocht werd door enkele mannen op een moto. Zij dreigden dat u niet meer naar Cumaribo mocht terugkeren en geen aangifte mocht doen. U besliste echter om wel klacht in te dienen bij het parket. U werd echter doorverwezen naar de autoriteiten van Cumaribo zelf, waar u uit veiligheidsoverwegingen geen juridische stappen durfde te zetten. U contacteerde de gemeentelijke ombudsdienst en het gemeentebestuur, die u andermaal naar Cumaribo zelf doorverwezen.

Op 7 december 2022 vertrok u uit Colombia en reisde u met een overstap in Madrid (Spanje) naar België, waar u op 8 december 2022 aankwam. U diende op 9 december 2022 een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). In België werd u herenigd met uw partner J. (...) D. (...), die enkele dagen eerder per bus van Portugal naar België was gereisd en op 4 januari 2022 een verzoek om internationale bescherming had ingediend bij de DVZ.

U vreest bij terugkeer naar Colombia voor uw eigen leven en dat van uw gezin omwille van de dreiging van de paramilitairen. Uw partner J. (...) D. (...) koestert dezelfde vrees als uzelf, maar vreest daarbovenop ook dat de FARC uw gezin zouden belagen.

Ter staving van uw verzoek leggen jullie originele paspoorten voor en die van de kinderen, alsook de originele identiteitskaart van J. (...) D. (...). Van de volgende documenten leggen jullie kopieën voor: een blanco strafblad, een certificaat van de Contraloría, een certificaat van de Unidad para las Víctimas, diverse juridische documenten met betrekking tot jullie pogingen om bescherming te zoeken bij de Gemeentelijke Ombudsdienst en het Openbaar Ministerie, een notariële bevestiging van jullie samenwoning en diverse krantenartikelen en een rapport van Human Rights Watch betreffende diverse vormen van criminaliteit en onveiligheid in Colombia.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Meer in het bijzonder kan geen enkel geloof gehecht worden aan uw bewering dat u in uw kindertijd problemen kende met paramilitairen onder leiding van een zekere El Tigre en dat die problemen opnieuw

opflakkerden toen u in oktober 2022 voor het eerst in jaren terugkeerde naar het dorp van uw kindertijd. Uw verklaringen hieromtrent worden immers gekenmerkt door een veelal vaag en sterk onaannemelijk karakter en vertonen bovendien verscheidene tegenstrijdigheden met de verklaringen van uw partner, die zich op dezelfde feiten beroept.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u en uw partner tegenstrijdige verklaringen afleggen over wie u nu precies belaagde doorheen de jaren en bijgevolg wie jullie precies vrezden bij terugkeer naar Colombia. U verklaart tijdens uw interview dat u vooral problemen had met een commandant van een paramilitaire beweging. Die commandant gebruikte de bijnaam 'El Tigre', die reeds in 2011 door u geobsedeerd geraakte (CGVS p 12). Echter, wanneer uw partner gevraagd werd met welke specifieke individuen u problemen kende, stelde hij dat hij de namen niet kent (CGVS J. (...) D. (...), p 13). Als dit individu daadwerkelijk zo'n grote rol speelde in de problemen waardoor jullie een terugkeer naar Colombia vrezden, mag toch verwacht worden dat ook uw partner hem bij zijn naam of bijnaam kan noemen.

Omgekeerd is het opvallend dat u zelf verklaart dat de paramilitaire groep waarmee u problemen kende simpelweg gekend was als 'de paramilitairen' (CGVS p 12) terwijl J. (...) D. (...) nadrukkelijk spreekt over een specifieke groep met een eigen naam, namelijk de Clan del Golfo oftewel Gaitanistas (CGVS J. (...) D. (...) p 10, p 13). De vaststelling dat u er niet in slaagt de naam van deze paramilitaire groepering te noemen hoewel u zelf problemen met hen kende, onderstreept verder de vaststelling dat jullie niet in staat zijn een coherent beeld te schetsen van wie jullie nu eigenlijk vrezden in Colombia.

Bovendien bevatten uw verklaringen omtrent de gebeurtenissen in Cumaribo in 2011 verscheidene opvallende onwaarschijnlijkheden en vaagheden, die het geheel een weinig doorleefde indruk geven.

U verklaart dat in 2011 paramilitairen naar Cumaribo kwamen en daar meisjes meenamen als bruiden en voor seksuele handelingen (CGVS p 9, p 12). U verklaart dat die meisjes onder dwang mee gingen (CGVS p 12-13).

In dat licht is het erg opvallend dat u, op dat moment amper veertien jaar oud, eenvoudigweg 'neen' kon zeggen tegen diezelfde paramilitairen en aldus aan een ontvoering kon ontkomen (CGVS p 12). De paramilitairen bedreigden u hier weliswaar om (CGVS p 12), maar dat neemt geenszins weg dat er geen geloof kan worden gehecht aan de bewering dat u op een dergelijke wijze wist te ontsnappen aan deze poging tot ontvoering.

De stelling dat u zo gemakkelijk kon weigeren om mee te gaan terwijl andere meisjes daartoe gedwongen werden, boet nog verder aan geloofwaardigheid in door uw bewering dat niemand minder dan de commandant van de paramilitairen, een man bijgenaamd El Tigre, door u 'geobsedeerd' geraakte (CGVS p 12). Het valt dan ook niet te begrijpen dat net u, die onder bijzondere aandacht van nota bene de leider van de paramilitairen kwam, met een eenvoudige weigering kon ontsnappen aan een lot als diens bruid.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen bij het Openbaar Ministerie, waarvan u een kopie neerlegt, blijkt dat EL Tigre u op een dag met een wapen bedreigde voor de ogen van uw jongere broers en u daarbij een ultimatum stelde. U gaf bij het Openbaar Ministerie geen indicatie van hoe u aan deze situatie wist te ontkomen en springt in uw verklaringen meteen naar uw beslissing om naar Villavicencio te verhuizen. De extreme ernst van een dergelijk gewapend ultimatum onderstreept echter andermaal de vaststelling dat het kant noch wal raakt dat u als klein meisje zomaar kon beslissen zich aan deze situatie te onttrekken.

Niet alleen ontberen uw verklaringen omtrent deze gebeurtenissen dus alle logica, ze zijn op bepaalde punten ook uitzonderlijk vaag, wat het weinig doorleefde karakter ervan in de verf zet. U verklaart dat verscheidene meisjes onder dwang met de paramilitairen meegingen. U bent echter niet in staat om ook maar één meisje te noemen dat daadwerkelijk door de paramilitairen werd meegenomen. U stelt dat u dat niet weet omdat u de deur niet uit ging om aan de paramilitairen te ontsnappen (CGVS p 12), maar die uitleg volstaat logischerwijs geenszins: als er zich in uw dorp daadwerkelijk een dergelijke ingrijpende gebeurtenis voordeed, kan verwacht worden dat u toch meer gedetailleerde verklaringen zou kunnen afleggen over de betrokkenen.

Hetzelfde geldt bovendien evenzeer in de omgekeerde richting: ondanks uw verklaring dat er nog een aantal andere meisjes waren die net als u weigerden mee te gaan, kan u geen enkel specifiek voorbeeld noemen van iemand die zich in die situatie bevond (CGVS p 13).

Evenmin aannemelijk is de reactie van uw ouders op de gebeurtenissen in Cumaribo. U stelt dat u na de poging tot ontvoering bij uw tante in Villavicencio ging wonen (CGVS p 9). Dit is logischerwijs een erg verregaande stap, vooral omdat uw ouders niet meeverhuisden en u zo de facto afstonden aan uw tante (CGVS p 13). Gevraagd of uw familie toen ergens hulp heeft gezocht, stelt u van niet (CGVS p 13). U benadrukt ook dat zij geen enkele andere optie hadden om uw veiligheid te garanderen (CGVS p 14). Dat uw ouders u zomaar zouden afstaan en naar een andere stad sturen zonder op enige andere wijze hulp te zoeken, valt moeilijk te geloven. Toen u op deze onaannemelijkheid gewezen werd, luidde uw antwoord eenvoudigweg dat uw ouders bij niemand hulp konden vragen (CGVS p 14), daarbij volledig voorbijgaand aan de mogelijkheid om bescherming te zoeken bij de Colombiaanse staat of hulp te vragen aan de lokale gemeenschap.

Uw ouders waren echter niet de enigen die op een opvallend apathische wijze omgingen met deze ingrijpende gebeurtenissen. Volgens uw verklaring zocht niemand in de wijk hulp na de inval en massale

ontvoering van minderjarige kinderen (CGVS p 13), hetgeen haast onbevattelijk lijkt gezien de ernst en schaal van de gebeurtenissen.

In dat licht valt ook op dat u een heel aantal artikels neerlegt over de veiligheidssituatie in Colombia in het algemeen en geweld tegenover de inheemse bevolking in het bijzonder, maar geen enkel artikel voorlegt dat rechtstreeks betrekking heeft op de beweerde gebeurtenissen in Cumaribo in 2011. Het spreekt voor zich dat ontvoeringen op deze schaal op zijn minst enige media-aandacht zouden genieten. De vaststelling dat u nalaat enig onafhankelijk bewijs voor te leggen van deze gebeurtenis op zich –nog los van uw eigen betrokkenheid ondergraaft fundamenteel de geloofwaardigheid ervan.

De latere gebeurtenissen in uw relaas zijn fundamenteel gestoeld op uw bewering dat u in 2011 ontkwam aan een ontvoering door paramilitairen en daarmee hun commandant 'El Tigre' voor het hoofd stootte. Aangezien aan die episode geen enkel geloof kan worden gehecht, komt automatisch ook de geloofwaardigheid van al die latere feiten op losse schroeven te staan. Toch bevatten uw en uw partners verklaringen op dat punt eveneens verscheidene vage, onaannemelijke en tegenstrijdige elementen die verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van jullie vluchtrelaas.

Vooreerst bent u niet in staat uit te klaren waarom u in 2022 plots terugkeerde naar Cumaribo, een keuze die uw huidige problemen in gang zette. U verklaart dat u maar liefst elf jaar niet was teruggekeerd naar het dorp, uit angst omwille van wat u daar in 2011 was overkomen en omdat u vreesde dat uw kinderen hetzelfde zou overkomen (CGVS p 15). De enige keer tussen 2011 en 2022 dat u uw familie in levenden lijve terugzag was in 2020, toen u in Puerto Gaitán met uw moeder afsprak (CGVS p 14).

Het lijkt op zich al weinig waarschijnlijk dat u het zo lang zonder contact met uw ouders zou stellen, temeer omdat u kennelijk dus wel met uw moeder kon afspreken buiten Cumaribo zelf (CGVS p 14).

In het licht van die erg radicale aanpak valt nog moeilijker te begrijpen dat u op een dag in 2022 besliste om toch samen met uw kinderen naar Cumaribo te gaan. U nam die beslissing omdat het al een hele tijd geleden was dat u in Cumaribo was geweest en u uw kinderen aan uw familie wilde voorstellen (CGVS p 15).

Aangezien u elf jaar uit het dorp wegbleef uit veiligheidsoverwegingen, is het erg opmerkelijk dat u uw familie niet op voorhand op de hoogte bracht van uw terugkeer en u zich op geen enkele wijze informeerde over de veiligheidssituatie in Cumaribo. U ging er zonder meer van uit dat Cumaribo intussen wel veilig zou zijn omdat er al veel tijd was verstreken sinds de gebeurtenissen die u er al die jaren eerder hadden doen vertrekken (CGVS p 15). Deze handelwijze strookt op geen enkele manier met uw jarenlange verregaande voorzichtigheid en ondergraaft dan ook wezenlijk de geloofwaardigheid van uw verklaringen over deze episode.

Uw bewering dat de paramilitairen daadwerkelijk nog steeds in Cumaribo aanwezig waren toen u daar terugkeerde (CGVS p 9) onderstreept bovendien verder hoe deze handelwijze in geen enkel logisch geheel past: u had immers familie in Cumaribo, die u eenvoudigweg had kunnen contacteren en die u ervan op de hoogte hadden kunnen brengen dat de veiligheidssituatie aldaar niet gunstig was voor uw terugkeer.

In het verlengde van voorgaande vaststellingen dient te worden opgemerkt dat uw eigen optreden in Cumaribo in 2022 evenzeer door een weinig plausibel karakter wordt gekenmerkt. U arriveerde in Cumaribo en logischerwijs brachten uw familieleden u bij uw aankomst meteen op de hoogte dat de paramilitairen daar nog steeds waren. U zegt dat u hoopte dat die paramilitairen niet zouden komen, maar bleef wel zonder meer in Cumaribo en bracht er de nacht door. De volgende dag verzamelden de paramilitairen de dorpelingen om hen toe te spreken over de recente moord op een supermarkteigenaar. Later die dag werd u bedreigd, zoals u had gevreesd, waarop u terugkeerde naar Villavicencio (CGVS p 16). Gezien uw jarenlange angst voor de paramilitairen, die ten grondslag lag aan uw beslissing om meer dan een decennium weg te blijven uit uw dorp van herkomst, is het bijzonder opmerkelijk dat hun aanwezigheid bij uw terugkeer aldaar u niet meteen deed vertrekken.

De bedreigingen die u enkele dagen later ontving in Villavicencio waren intrinsiek gelinkt aan de gebeurtenissen in Cumaribo in 2022, die op hun beurt onlosmakelijk verbonden waren aan de komst van de paramilitairen naar Cumaribo in 2011 en uw vertrek uit het dorp toen (CGVS p 9-10). Aangezien aan geen van die beide episodes enig geloof kan worden gehecht, komt de geloofwaardigheid van de bedreigingen in Villavicencio meteen ook in het gedrang. Toch zijn ook in uw verklaringen daaromtrent diverse elementen aanwezig die op zichzelf het weinig aannemelijke karakter van deze episode in de verf zetten.

Vooreerst bent u niet in staat uit te leggen hoe de paramilitairen u hadden kunnen opsporen in Villavicencio. Amper één dag na uw terugkeer uit Cumaribo wisten de paramilitairen u te lokaliseren in Villavicencio, waar zij u kwamen bedreigen (CGVS p 9). Gevraagd hoe zij u daar wisten op te sporen, stelt u dat u dat niet weet maar benadrukt u dat ze al wisten waar u woonde op het moment dat u naar Cumaribo kwam in oktober 2022 (CGVS p 17).

Niet alleen biedt dit antwoord geenszins een verklaring voor hoe zij dat wisten, het roept ook een nieuwe vraag op. Als de paramilitairen die het op u gemunt hadden daadwerkelijk al op de hoogte waren van uw adres in Villavicencio alvorens u naar Cumaribo kwam, valt moeilijk uit te leggen waarom u nooit eerder problemen kende met de paramilitairen in Villavicencio, zoals u zelf verklaart (CGVS p 17).

Bovendien legt u weinig overtuigende verklaringen af over wat de paramilitairen precies van u wilden toen zij u in Villavicencio kwamen opzoeken. U verklaart aanvankelijk dat zij enkel wilden dat u nooit meer naar Cumaribo mocht terugkeren en vult later aan dat ze eisten dat u geen klacht zou neerleggen (CGVS p 18).

Als dat daadwerkelijk hun enige eisen waren, is het weinig plausibel dat u er nagenoeg meteen voor opteerde om een klacht neer te leggen (CGVS p 10). U verklaart dat u dit deed om uw kinderen te beschermen. Echter, afgaand op de eisen van uw belagers zouden noch uw kinderen, noch uzelf bescherming nodig hebben mocht u niet meer naar Cumaribo terugkeren en geen klacht neerleggen, twee zaken waartoe u zich kennelijk toch al meer dan een decennium niet geroepen had gevoeld.

Bovendien slaagt u er niet in te verklaren hoe de paramilitairen überhaupt zouden weten dat u aangifte had gedaan. U vertelde hierover immers enkel aan uw vrienden en familie (CGVS p 19), van wie logischerwijs verwacht kan worden dat zij die gevoelige informatie niet zouden doorgeven aan een paramilitaire groepering. U beperkt zich tot de vage stelling dat het 'duidelijk is dat de paramilitairen overal hun groepen hebben en op eender welk moment op de hoogte gaan zijn van uw aangifte' en dat zij zich 'overal bevinden' (CGVS p 19), hetgeen u op geen enkele wijze staaft.

U verklaart aanvullend dat u niet kan rekenen op de bescherming van de Colombiaanse staat omdat u tot de inheemse bevolking behoort (CGVS p 20). Vooreerst dient andermaal te worden herhaald dat u geenszins aannemelijk hebt gemaakt dat u daadwerkelijk het slachtoffer werd van gebeurtenissen die vereisen dat Colombiaanse autoriteiten u bescherming verlenen, zoals hierboven werd gemotiveerd. Daarbovenop moet worden vastgesteld dat uw stellingen over discriminatie door de Colombiaanse staat louter op veronderstellingen rust. U herhaalt dat u 'misschien' door de autoriteiten werd gediscrimineerd, dat zij 'misschien' racistisch zijn, en 'misschien daarom de inheemse bevolking niet beschermen' (CGVS p 20).

Er kan dus geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaringen betreffende de problemen die u kende met paramilitairen, in het bijzonder een individu genaamd El Tigre.

De documenten die u neerlegt ter staving van uw problemen met de paramilitairen kunnen niet tot een andere appreciatie leiden. Ten eerste dient te worden onderstreept dat documenten slechts een ondersteunende rol kunnen spelen door geloofwaardige verklaringen te bevestigen, waar in casu geen sprake van is.

U legt diverse documenten van de Gemeentelijke Ombudsdienst (Personería) en het Openbaar Ministerie (Fiscalía) voor. Deze documenten vatten echter louter uw eigen verklaringen, dewelke zoals hoger beschreven op bepaalde punten moeilijk te rijmen vallen met uw verklaringen bij het CGVS, maar bevatten geen enkele indicatie over de waarachtigheid van de beschreven feiten. De documenten kunnen dus niet volstaan om die feiten aan te tonen.

Zowel u (CGVS p 20) als J. (...) D. (...) (CGVS J. (...) D. (...) p 14) verklaren dat jullie omwille van dezelfde problemen internationale bescherming aanvragen. Echter, J. (...) D. (...) wijst er ook op dat hij opgroeide in een gebied gecontroleerd door de FARC en roept ook een vrees voor de FARC in (CGVS J. (...) D. (...) p 10-11, p 13-14).

Uw partner geeft echter zelf geen enkele concrete indicatie dat zijn vrees voor de FARC nog actueel zou zijn en het CGVS heeft evenmin indicaties in die zin kunnen vaststellen. J. (...) D. (...) kende immers problemen met de FARC in Costa Rica, Meta, maar verhuisde reeds op 15-jarige leeftijd, hetgeen zou moeten overeenstemmen met 2010, naar Villavicencio om aan die problemen te ontkomen (CGVS J. (...) D. (...) p 5, p 11), al blijkt uit bepaalde andere verklaringen alsook uit zijn documenten dat deze ontheemding reeds in 2006 plaatsvond (CGVS p 11).

Hoe dan ook blijkt hieruit dat de dreiging van de FARC niet langer actueel is voor uw partner. Gevraagd waarom hij hen nog steeds vreest, stelt hij dat hij afkomstig is uit een zone die gecontroleerd werd door de FARC en dat u afkomstig bent uit een zone gecontroleerd door paramilitairen. Om die reden, aldus uw partner, zou hij door de paramilitairen als informant voor de FARC kunnen worden aanzien of vice versa in uw geval (CGVS p 11). Er dient echter te worden benadrukt dat het hier een loutere hypothese betreft, die zowel uw partner als uzelf nalaat te concretiseren.

Ter staving van de ontheemding van J. (...) D. (...) leggen jullie een document neer van de Unidad de las Víctimas, waaruit blijkt dat J. (...) D.'s (...) familie inderdaad in 2006 als slachtoffer van het gewapend conflict werd geregistreerd. Dit document kan echter bovenstaande appreciatie niet ombuigen: uit het document blijkt immers niet dat er redenen zijn om aan te nemen dat de vrees van uw partner tegenover de FARC nog actueel is.

Wat betreft de vrees van uw partner dient bovendien ook het volgende te worden aangestipt: J. (...) D. (...) reisde reeds in juni 2022 naar Portugal om daar te gaan werken en zou vanaf dat moment niet meer naar Colombia terugkeren (CGVS J. (...) D. (...) p 9). Hij diende echter pas op 4 januari 2023 in België een verzoek om internationale bescherming in (bijlage 26).

Hoewel hij zich dus al maandenlang in een veilig Europees land bevond op het moment dat u opnieuw problemen begon te kennen in Colombia, liet hij na een verzoek om internationale bescherming in te dienen bij de Portugese autoriteiten, hetgeen wezenlijk afbreuk doet aan de ernst van jullie vrees, in het bijzonder die van uw echtgenoot. Er kan immers verondersteld worden dat iemand die door een gewijzigde situatie in zijn land van herkomst nood krijgt aan internationale bescherming en zich op dat moment al in een veilig land bevindt, zich onverwijld tot de overheid van dat gastland wendt om die bescherming te verwerven.

Gevraagd waarom hij geen asiel aanvraag in Portugal, stelt J. (...) D. (...) dat jullie een soort van onderzoek deden via het internet welke landen de beste zijn om internationale bescherming te verzoeken en dat België volgens dat onderzoek als beste optie uit de bus kwam (CGVS J. (...) D. (...) p 13). Deze uitleg kan jullie keuze echter geenszins verschonen: hoewel de omstandigheden in Portugal en België weliswaar niet

identiek zijn, dient te worden opgemerkt dat jullie keuze om geen internationale bescherming te verzoeken in deze veilige EU-lidstaat een zeker opportunisme suggereert dat niet te verenigen valt met een gegronde vrees voor vervolging.

Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat u in België een verzoek om internationale bescherming indiende in hoofde van uw minderjarige zonen E. (...) A. (...) R. (...) A. (...) (CGVS (...), OV(...)) en M. (...) A. (...) G. (...) A. (...) (CGVS (...), OV(...)). Zowel u als uw partner stellen dat jullie in hoofde van de kinderen een vrees koesteren omwille van precies dezelfde motieven als die dewelke jullie voor zichzelf aanhaalden (CGVS p 20, CGVS J. (...) D. (...) p 14). Daar er geen geloof kan gehecht worden aan jullie vluchtmotieven, geldt ook voor de minderjarige kinderen dat in hun hoofde geen nood aan internationale bescherming kan worden aangenomen. Het CGVS heeft in jullie dossier evenmin elementen gevonden die alsnog zouden wijzen op een nood aan internationale bescherming in hoofde van de kinderen.

Samengevat dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt kunnen maken dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève.

De documenten die u neerlegt ter staving van uw verzoek kunnen niet tot een andere appreciatie leiden. Ten eerste dient te worden onderstreept dat documenten slechts een ondersteunende rol kunnen spelen door geloofwaardige verklaringen te bevestigen, waar in casu geen sprake van is.

Jullie leggen paspoorten van uzelf, uw partner en de twee kinderen neer, alsook de identiteitskaart van J. (...) D. (...) . Deze documenten kunnen echter hoogstens de identiteit staven van de personen op wie zij betrekking hebben, een element dat in deze beslissing niet ter discussie staat.

In dezelfde lijn leggen jullie ook een certificaat van de Contraloría, fiscaal orgaan van de Colombiaanse staat, een blanco strafblad en een notarieel document betreffende jullie feitelijke samenwoning voor. Ook deze documenten hebben dus enkel betrekking op persoonlijke elementen in jullie verzoek, die in deze beslissing niet betwist worden.

Jullie leggen diverse krantenartikelen voor betreffende diverse vormen van criminaliteit en onveiligheid in Colombia, alsook een rapport van Human Rights Watch daaromtrent. Zowel u (CGVS p 4) als uw partner (CGVS J. (...) D. (...) p 4-5) geven echter toe dat geen van die documenten specifiek over jullie situatie gaat. Ze kunnen dan ook niet volstaan om jullie verklaringen over die situatie te staven.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord. Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict. Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquete. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Ook gemeenschappelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3.2. De bestreden beslissing ten aanzien van R. L. J. D. (verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd op 28 maart 1995 geboren in Granada (departement Meta). U groeide op in Costa Rica (departement Meta) en verhuisde in 2006 naar Villavicencio (departement Meta), waar u zou wonen tot uw vertrek uit Colombia in 2022. U hebt een diploma middelbaar onderwijs en werkte in Colombia in de telecommunicatiesector. Uw moeder woont momenteel in Bolivia, terwijl uw vader in Villavicencio woont. U hebt een halfbroer langs moederszijde die eveneens in Villavicencio woont en een halfzus langs vaderszijde met wie u nooit echt contact gehad hebt. U bent ongeveer zeven jaar samen met uw huidige partner L.(...) A.(...) S.(...) (CGVS (...), OV(...)). U hebt één minderjarige zoon samen met L.(...), genaamd E. (...) A. (...) R. (...) A. (...) (CGVS (...), OV(...)). L.(...) heeft bovendien één zoon met een eerdere partner, genaamd M. (...) A. (...) G. (...) A. (...) (CGVS (...), OV(...)). Uw partner, zoon en stiefzoon bevinden zich bij u in België en dienden eveneens een verzoek om internationale bescherming in.

Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek tot internationale bescherming hebt ingediend verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw partner L.(...) A.(...) S.(...) (zie ook hieronder):

(...)

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin uw partner de vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers volledig gebaseerd op de asielmotieven van uw partner en bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend. Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw partner die u hieronder kunt lezen:

(...)

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Wat betreft de elementen op basis waarvan R. L. J. D. een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend kan worden verwezen naar het beschreven feitenrelaas onder punt 1.3.1. De analyse van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus is eveneens identiek aan deze zoals weergegeven onder punt 1.3.1.

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen (rechtsplegingsdossier, stuk 11).

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoekende partijen menen dat hun verklaringen niet mogen worden afgedaan als niet logisch, niet aannemelijk of niet geloofwaardig. Zij voegen hun schriftelijke commentaren op de motivering van de bestreden beslissingen bij het verzoekschrift. Daarnaast meent verzoekster dat het gegeven van haar inheemse afkomst te veel onderbelicht is gebleven.

Verzoekende partijen vragen in hoofdorde om hen als vluchteling te erkennen, minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoekende partijen voegen het volgende stuk toe aan het verzoekschrift:

- commentaren van verzoekende partijen in het Spaans omtrent de motivering van de bestreden beslissingen (stuk 2).

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.3.3. Motieven van de bestreden beslissingen

3.3.3.1. In de bestreden beslissingen worden verzoekende partijen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

- (i) er kan geen geloof worden gehecht aan de bewering dat verzoekster in haar kindertijd problemen heeft gekend met paramilitairen onder leiding van een zekere El Tigre en dat deze problemen opnieuw opflakkerden toen ze in oktober 2022 voor het eerst in jaren terugkeerde naar het dorp van haar kindertijd nu
 - (a) er tegenstrijdigheden zijn in de verklaringen van verzoekende partijen betreffende wie verzoekster zou hebben belaagd en wie ze precies vrezen bij een terugkeer naar Colombia; (b) er tevens tegenstrijdigheden zijn aangaande de benaming van de paramilitaire groep waarmee verzoekster problemen zou hebben gekend; (c) het opvallend is dat paramilitairen naar Cumaribo kwamen om meisjes onder dwang mee te nemen en verzoekster op amper veertienjarige leeftijd – en het feit dat de commandant door haar geobsedeerd was – weigerde om mee te gaan en zo aan een ontvoering kon ontkomen; (d) uit een kopie van verzoeksters verklaringen bij het Openbaar Ministerie niet blijkt dat ze een indicatie heeft gegeven van hoe ze aan de situatie waarbij El Tigre haar met een wapen bedreigde, kon ontkomen; (e) verzoekster niet in staat is om een naam van één meisje te noemen die door de paramilitairen zou zijn meegenomen of die dat eveneens ook weigerde om mee te gaan; (f) de reactie van verzoeksters ouders om haar na de ontvoering naar een tante te sturen in een andere stad, onaannemelijk is; (g) de apathische wijze van omgang van de medebewoners in de wijk na de ingrijpende gebeurtenissen door de paramilitairen, onbevattelijk is; (h) er geen bewijs werd voorgelegd van de ingrijpende gebeurtenissen zoals de ontvoering;
 - (ii) door vage verklaringen, onaannemelijke en tegenstrijdige elementen in de verklaringen van verzoekende partijen, kan er eveneens geen geloof worden gehecht aan de latere feiten die zouden hebben plaatsgevonden. Dit betreft (a) de reden waarom verzoekster in 2022 terugkeerde naar Cumaribo, (b) dat het weinig aannemelijk is dat ze zolang niet in contact stond met haar ouders, vooral omdat ze wel met haar moeder buiten Cumaribo kon afspreken; (c) dat het nog moeilijker te begrijpen valt waarom ze na al die tijd met haar kinderen naar Cumaribo terugkeerde en dit niet liet weten aan de familie maar zich baseerde op de veiligheidssituatie in Cumaribo. Bovendien is het bevreemdend dat de aanwezigheid van de paramilitairen haar niet meteen deed vertrekken;
 - (iii) aan de bedreigingen die verzoekster enkele dagen later zou hebben ontvangen na haar vertrek uit Cumaribo kan enerzijds geen geloof worden gehecht omwille van hetgeen werd opgesomd onder (ii) en omwille van het feit dat er diverse elementen in de verklaringen aanwezig zijn die op zichzelf het weinig aannemelijke karakter van de episode in de verf zetten, met name (a) hoe ze haar hebben kunnen opsporen en waarom ze dan nooit eerder problemen zou hebben gekend; (b) dat er geen duidelijkheid is over wat ze van haar wilden; (c) dat het bevreemdend is dat zij meteen een klacht zou hebben ingediend en hoe ze dit zouden hebben geweten;
 - (iv) de stelling dat verzoekster niet wordt beschermd omdat ze tot een inheemse bevolking behoort is louter gebaseerd op veronderstellingen;
 - (v) de documenten die ter staving van de problemen werden neergelegd kunnen niet tot een andere appreciatie leiden;
 - (vi) er zijn geen actuele en concrete indicaties aangaande de vrees van verzoeker voor de FARC;
 - (vii) het document waaruit blijkt dat verzoekers familie als slachtoffer van een gewapend conflict werd geregistreerd, kan bovenstaande appreciatie niet ombuigen;
 - (viii) verzoeker bevond zich maandenlang in Portugal op het moment dat verzoekster opnieuw problemen zou hebben gekend, maar liet na een verzoek om internationale bescherming in te dienen, hetgeen afbreuk doet aan de ernst van de vrees;
 - (ix) aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de vluchtmotieven van verzoekende partijen, kan ook voor de minderjarige kinderen waarvoor een verzoek tot internationale bescherming werd ingediend, geen nood aan internationale bescherming worden aangenomen. Evenmin werden er elementen gevonden die alsnog zouden wijzen op een nood in hoofde van de kinderen;
 - (x) in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissingen.

3.3.3.2. Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals

voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Verzoekende partijen vrezen bij terugkeer naar Colombia voor hun eigen leven en dat van hun kinderen omwille van de dreiging van de paramilitairen. Verzoeker vreest bovendien ook dat de FARC zijn gezin zou belagen.

3.3.4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekende partijen geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij hun land van herkomst hebben verlaten of dat zij er niet naar zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.4.3. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze op goede gronden overweegt dat geen geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoekende partijen dat ze vrezen voor hun leven omwille van paramilitairen en de FARC in Colombia.

Verzoekende partijen betogen in het verzoekschrift dat zij in een tekst in het Spaans schriftelijke commentaren hebben gegeven op de motivering van de bestreden beslissingen (stuk 2). De Raad stelt vast dat er echter geen vertaling werd voorgelegd van dit document, zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud van dit document. Artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het Procedurereglement van de Raad) schrijft voor dat bij gebrek aan een voor eensluidend verklaarde vertaling, de Raad niet verplicht is deze documenten in overweging te nemen.

In het verzoekschrift valt vervolgens te lezen dat het gegeven van de inheemse afkomst van verzoekster onderbelicht is in de beoordeling van haar verzoek en dit een belangrijk element is in de Colombiaanse samenleving. De Raad stelt in dit verband vast dat er in het verzoekschrift niet wordt aangetoond in welk opzicht deze afkomst voor verzoekster een reden zou zijn voor vervolging of een risico zou meebrengen op het lijden van ernstige schade. Verzoekende partijen gaan hiermee ook voorbij aan de motieven van de bestreden beslissingen, waaruit blijkt dat wel degelijk met de aangehaalde inheemse afkomst van verzoekster rekening werd gehouden.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen voorts in het verzoekschrift geen enkele concrete poging ondernemen om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen, te verklaren of te weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Het komt aan verzoekende partijen toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel in gebreke blijven. Verzoekende partijen volharden immers in hun vluchtrelaas, poneren een vrees voor vervolging en spreken de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal tegen, wat geen dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slagen hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten.

3.3.4.4. De Raad stelt voorts vast dat verzoekende partijen geen verweer voeren tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de neergelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissingen, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging.

3.3.4.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat het vluchtrelaas van verzoekende partijen niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.4.5. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviseerd.

3.3.5.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43)

Op basis van voormelde landeninformatie wordt in de bestreden beslissingen het volgende uiteengezet over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord. Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de “UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia” van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit

de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict. Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebelligroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquete. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ("massacres"), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Verzoekende partijen brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld niet langer correct of actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal de verkeerde conclusies hieruit zou hebben getrokken.

3.3.5.3. Verzoekende partijen tonen gelet op het voorgaande niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land (en regio) van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.7. Waar verzoekende partijen vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de dossiers terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend vierentwintig door:

A. DE SMET, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET